HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

MIILANG

AASTAST 1925

DETSEMBER 2011

MEENUTUSI PIDUSTUSEST ELEGANTSEL LAEVAL

LK 6-7

ARVAMUS

ÕPETAJAD MÄSSAMA!

Õpetajad, näidake, et olete väärt kõrgemat palka!

lk 3

PERSOON

MAIMU JÕGEDA

Maimu tõestab, et muusikaga on võimalik ka läbi kahe kooli sammuda!

lk 14–15

UUDIS

SULESEPAD

Meie kooli almanahh ilmub taas!

lk 18

MARILIN SAVI

Mida ja kuidas jõuab õpetaja Savi teha kahe lapse kõrvalt?

lk 8–9

PERSOON

Aastalõpu väikesed imed

Mu väike tuttav printsess ei julenud tunnistada, et ta läks hiljem voodisse ning tema hommikune sussivaatlus lõppes suure pettumuse ja pisaratega. Tema sussi sees oli sibul. Kui olime temaga veidi sel teemal juttu vestnud, et päkapikud ju näevad meie tegevusi igal ajahetkel ning neile ei jää midagi kahe silma vahele, siis sain kinnituseks, et nüüd läheb ta alati õigel ajal magama. Hetk hiljem kuulatas see armas 3-aastane neiu hoolega, käskis mul kuss olla, võttis tabureti ja ronis välisukse juurde, et uksesilmast piiluda, kas mitte päkapikud ukse taga ei ole. Oeh, väikese lapse jõuluimesid ei ole ilus rikkuda. Nii käisin ka mina ukse juures ja ütlesin: „Need võisid tõesti olla päkapikud, aga nad on ju nii väiksed, et ega meie neid palja silmaga ei näe!" Kui bussiga õhtusele kooliüritusele sõitsin, turnis vastasistmel poiss, kes oli üsna rahutu meelega. Ta puhus vastu klaasi ja joonistas aurustunud aknale mehikese, kellel oli päkapikumüts peas. Bussi valgusfoori taga rohelist tuld oodates vaatas ta kõrval seisvaid autosid ning lausus selge häälega: „Näete, seal sõidab jõuluvana!" Muiged ümberseisvate ja istuvate inimeste nägudel olid üheseltmõistetavad.

Jõuluimed on toredad. Kes leiab veel praegugi sussi seest šokolaadi või kõrrejoogi, kes ootab jõuluimesid matriklisse ning kes tahab juba põnevusega jõuluvanalt saadud pakki avada. Kui sellist imelist jõulumaad ja neid olevusi me ette kujutada ei saaks ega tahaks, oleksid need jõulud ikka eriti mustad. Lumeta ja jõulutundeta. Loodame, et tali siiski taeva ei jää. Uskuge imedesse, veetke sõprade ja perega imelisi õhtuid, võtke hetk puhkuseks ja sööge palju-palju värvilisi piparkooke!

PEATOIMETAJA
KRISTI LUHA

12.e klassi julged neiud verd andmas: Julge pealehakkamine on pool võitu, nii arvab eriti abiturient Hemminki Otstavel (paremal), kes annab verd juba teist korda.

Hea on head teha!

TÜ Kliinikum vajab täna:

O+	💧💧💧💧💧💧💧💧💧
O-	💧💧
A+	💧💧💧💧💧💧💧💧💧
A-	💧💧💧💧💧💧💧💧💧
B+	💧💧💧💧💧
B-	💧💧💧💧
AB+	💧💧💧💧💧💧💧💧💧
AB-	💧💧💧💧💧💧💧💧💧

Kas teadsid, et . . .

- **Doonoripäeval andis verd 33 inimest**
- **Osad vereloovutajad ei jõudnudki aja tõttu oma verd anda**
- **Meie koolis andis verd 23 tüdrukut ja 10 poissi.**
- **Vapraid vereloovutajatest pedagooge oli 4.**
- **Verd on oodatud andma vaid täisealised.**

▲► **Doonorlus on populaarne:** Verd loovutas nii me kooli kiireim ergomeetril sõudja Georg Niit kui ka bioloogiaõpetaja Saima Kaarna.

PEATOIMETAJA
Kristi Luha

JUHENDAJA
Age Salo

KÜLJENDUS
Bruno Saar

FOTOD
Andreas Raukas

TOIMETUS
Susann Kivi, Ingrid Margus, Bruno Saar, Laura Porovart, Liisa Kriipsalu, Kadri Org, Eliisa Ülevain, Norman Kukk, Margaret Koord, Annemari Sepp, Linda Tarto, Kadri Hiibus, Mariliis Reinkort

Õpetajad soovitavad

Kerli Orav-Puurand
Raamat: Inderk Hargla „Frenchi ja Koulu reisid"
Film: „Lotte ja kuukivi saladus"

Tiina Niitvägi-Hellamaa
Raamat: Viivi Luik „Varjuteater"
Khaled Hossein „Lohejooksja"

Jaan Paaver
Raamat: Fridtjof Nansen „Suuskadel läbi Gröönimaa"
Film: „Leaving Las Vegas"

Õpetajad, streikige!

Nüüd on asi otsustatud. Riigikogu liikmete palk 2012. aastal tõuseb, õpetajad pühkigu oma suu puhtaks. Või siis jäägu heas usus lootma, et järgmisel kevadel lähevad ikka asjad paremaks. Ja siis veel järgmisel, ja veel järgmisel.

TEKST MAIT KRAUN
RUUBEN SAAL

Haridusministri ühtki numbrit nimetamata antud lubadus 2013. aastal palku tõsta on puhas demagoogia, kui arvestada inflatsiooni ja seda, et haridusministeeriumi tulubaasi proportsionaalsest suurendamisest ei ole keegi rääkinud. Selge see, et koolide koondamise ja õpetajate koormuse tõstmisega saavutatud palgatõus on tegelikult õpetajate mõnitamine.

Pärast sügisest meeleavaldust on selgelt näha, et pelgalt plakatitega vehkimisest meie riigis mingeid muutusi toimuma ei hakka. Õnneks on olukorrale reageerinud Eesti Haridustöötajate Liit ja alustanud üleriigilise streigi koordineerimise ja korraldamisega järgmiseks aastaks.

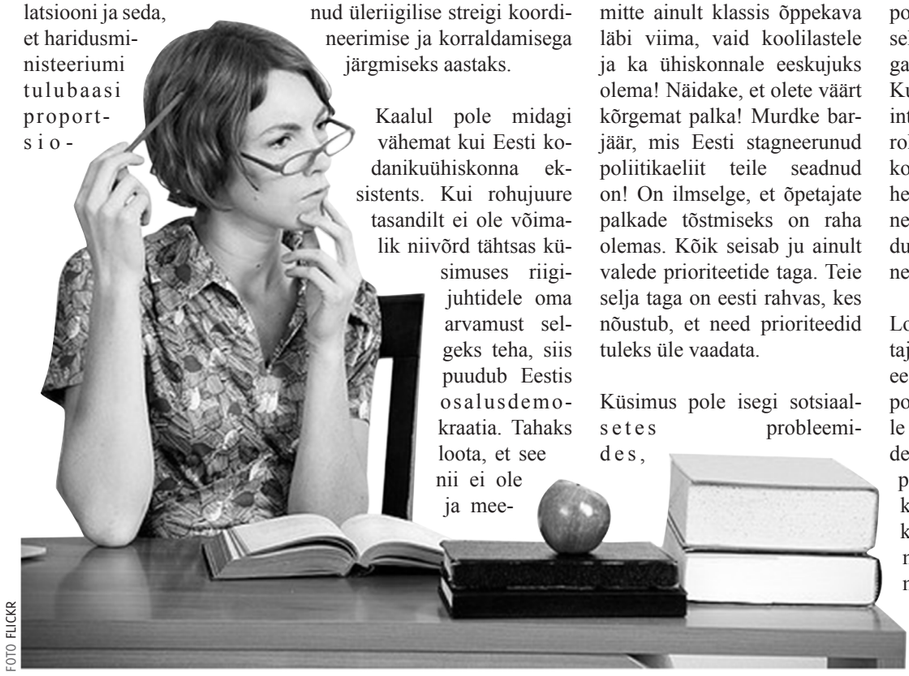

FOTO FLICKR

Kaalul pole midagi vähemat kui Eesti kodanikuühiskonna eksistents. Kui rohujuure tasandilt ei ole võimalik niivõrd tähtsas küsimuses riigijuhtidele oma arvamust selgeks teha, siis puudub Eestis osalusdemokraatia. Tahaks loota, et see nii ei ole ja meeleavaldused ning streigid on oluline osa Eesti poliitikaelust.

Õpetajad peakski oma ametile kohaselt näitama eeskuju, kuidas demokraatlikus ühiskonnas oma arvamust väljendada. Muidu vaatavad ka järgmised põlvkonnad protestijate poole viltu ning peavad oma õiguste kasutamist tänaval ja ühiskonnas ajaraiskamiseks ja mõttetuseks. Õpetajad! Te ei pea mitte ainult klassis õppekava läbi viima, vaid koolilastele ja ka ühiskonnale eeskujuks olema! Näidake, et olete väärt kõrgemat palka! Murdke barjäär, mis Eesti stagneerunud poliitikaeliit teile seadnud on! On ilmselge, et õpetajate palkade tõstmiseks on raha olemas. Kõik seisab ju ainult valede prioriteetide taga. Teie selja taga on eesti rahvas, kes nõustub, et need prioriteedid tuleks üle vaadata.

Küsimus pole isegi sotsiaalsetes probleemides, mida Eestis on niigi küllaga. Küsimus on haridussüsteemi toimetulekus, tulevaste põlvkondade üleskasvatamises, Eesti ellujäämises. Õpetajad, kui teile enda palganumber korda ei lähe, siis mõelge vähemalt selle peale.

Kui midagi ei muutu, võib karta, et kõik vähegi head õpetajad on kümne aasta jooksul oma töökohast loobunud või Eestist lahkunud. Lihtsaim poliitiline võte selle peatamiseks ongi pedagoogide palgataseme kõrgel hoidmine. Kui palku tõsta, hakkavad intelligentsed noored mõtlema rohkem õpetajaameti peale, konkurents kohtadele tiheneb, heade õpetajate osakaal suureneb ja seega paraneb ka hariduse üleüldine kvaliteet – lihtne turumajanduslik printsiip!

Loodame õpilastena, et õpetajad näitavad meile väärikalt eeskuju, kuidas vahelduseks poliitikat ka altpoolt ülespoole mõjutada, nagu see ühes demokraatlikus riigis käima peaks. Me ei oota teilt streiki mitte selleks, et üks päev koolist vabaks saada – oleme valmis kõik selle päeva materjalid hiljem järgi tegema –, vaid selle pärast, et Eesti probleemid lähevad meile korda.

Sellel õppeaastal võiks Alexandre Dumas kirjutada raamatu „20 aastat hiljem"

Praegused õpilased ei tea, miks ja kuidas on kujunenud meie kooli suurepärased tulemused üle maailmsetel olümpiaadidel. Madis Reemann aga teab.

TEKST MADIS REEMANN
FOTOD FLICKR

Alates 1995. aastast kuni siiamaani on igal aastal saadud medaleid

Eesti hakkas osa võtma ülemaailmsetest olümpiaadidest füüsikas ja informaatikas alates 1992. aastast. Samal aastal lülitus ka meie kool antud ainete olümpiaadide süsteemi. Hiljem liitusid teised ained, millest viimasteks olid lingvistika ja astronoomia. Esimesed aastad kulusid harjumiseks. Algul ei rahastatud riigi poolt õpilaste sõite olümpiaadile. Kui alates 1995. aastast kuni siiamaani on igal aastal saadud medaleid, kusjuures viimasel aastal oli medalisaak suurim ja säravaim.

Eesrindlik HTG

Esimene osavõtja HTG-st peaks olema Andrus Kaldalu, kes võttis 1992 osa Soomes toimunud füüsikaolümpiaadist. Järgmisel 1993. aastal osalesid füüsikaolümpiaadil USA-s Andrus Kaldalu ja Anti Liivat ning matemaatikaolümpiaadil Türgis Veljo Hagu ja Mart Abel. Aastal 1994 võistlesid eestlased ka keemias ja meie kooli 10. klassi õpilane Ain Uustare sai aukirja. Informaatikaolümpiaadist võttis esimesena osa Tanel Linnas 1997. aastal ja bioloogias Radko Avi 1998. aastal, mil ta sai pronksmedali.

Esimese medali, pronksi, sai rahvusvahelisel keemiaolümpiaadil Ain Uustare 1995. aastal ja tema oli ka see, kes tõi järgmisel aastal meie koolile esimese hõbemedali. Kuldmedaleid on meie koolist saanud Riho Taba geograafias 2004. aastal, Ants Remm füüsikas 2011 ja Eva-Lotta Käsper samal aastal lingvistikas. Medaleid on saadud informaatikas – 6 hõbedat ja 3 pronksi, bioloogias 4 hõbedat ja 7 pronksi. Füüsikas ja keemias on saadud kummaski 5 medalit - vastavalt (1 2 2 ja 0 2 3) Lingvistikas on (1 1 1) ja geograafias (1 0 2). 4 pronksmedalit on saadud matemaatikas ja 1 astronoomias.

Kenake lõppskoor

Kokku on saadud seega 41 medalit (3 15 23). Laur Tooming on saanud 5 medalit, informaatikas 3 hõbedat ja matemaatikas 2 pronksi. Mihkel Kree on saanud 4 medalit, informaatikas 2 hõbedat ja füüsikas 1 hõbeda ja 1 pronksi. Eva-Lotta Käsper on saanud kokku kolm medalit kolmes aines. Kaks medalit on saanud Ants Remm, Uku-Laur Tali, Jaagup Repän, Mark Gimbutas, Juhan Aru, Laura Sedman, Radko Avi, Tavo Romann ja Ain Uustare. Medalisaajate hulgas on 6 tüdrukut ja 16 poissi. Viimased aastad on olnud koolile medalirikkaimad – 2011 (2 1 2), 2010 (0 1 4) ja 2009 (0 2 2).

Eesti koolide õpilaste poolt saadud medalite üldarvust moodustab meie kooli õpilaste osa ligi viiendiku. Tunnustuseks õpilastele ja juhendajatele võib lugeda ka seda, et ülemaa-ilmne füüsikaolümpiaad IPhO 2012 korraldatakse Eestis.

Spordinädal – kellele milline pallimäng sobib?

21-24. novembrini peeti meie koolis spordinädaldat. Nii õpilased kui ka õpilased võtsid mõõtu mitmete erinevate pallimängude välkturniiridel viskevõistlustel.

TEKST MARILIIS REINKORT

Esimesel päeval toimus saalihoki välkturniir. Kõik klassid pidid välja panema võistkonna, mis koosnes 4 poisist ja 4 tüdrukust, kumbki nelik mängis ühe poolaja. Kuna mänguaeg oli kõigest 4 minutit, siis väravaid palju ei löödud, kuid seda enam oli iga värav väärtuslikum. Parimaks sai sel aastal 11.d, kes võitis ühe väravaga 11.c klassi.

Võidukad vanakesed

Järgmine päev kuulus korvpallile. Esialgu peeti individuaalne korvpalli vabaviskevõistlus ehk sopsuturniir, kus kahjuks osavõtjate arvukus jäi tagasihoidlikuks. Poiste arvestuses saavutas esimese koha Ott Sellis ning tüdrukute arvestuses jagasid esimest ja teist kohta Keili Kondike ja Mari-Liis Koemets. Varsti pärast seda algas aga korvpalli välkturniir, kus samuti osales klassist 4 poissi ja 4 tüdrukut ning kummalgi poolajal anti nelikutele 5 minutit mänguaega. Võidu võttis ülekaalukalt kõik mängud vähemalt 10 punktiga võitnud 12.a klass. Neile järgnesid 12.b ja 11.c. Kui saalihokis reaalid oma sportlikke võimeid ei saanud, siis korvküll. Siin ei ükski hutaarklass pallis saanud manipoolfinaali. Ja et oleks näha, kuidas treffneris õpitakse korvpalli mängima, siis näitas turniir, et rebased peavad veel harjutama, kuna ükski kümnes ei saanud ainsatki võitu. Õpetajate ja õpilaste saalihoki matš kiskus taas kord kaalukausi kõrgema võimu esindajate poolele. Abituriendid ja üheteistkümnendikud suutsid edu hoida, kuid kümnendikud jäid selgelt õpetajatele alla. Mäng iseenesest oli väga sündmusterohke - lendas hokikeppe, konfliktid mängijate vahel, spagaadid, peaaegu omaväravad. Õpetajate võistkonnast peaks välja tooma ka kaks suurimat väravakütti: kooli direktor Ott Ojaveer ning füüsikaõpetaja Siim Oks.

FOTO ROBERT TREIER

Võit tuli magus: Võrkpalli välkturniiri võitjad (vasakult) Kaspar Kesli, Birgit Kadastik, Ott Sepp, Helen Vene ja Meelis Steinberg.

Ka rebased on tasemel

Viimasel päeval toimus võrkpalli välkturniir, kus seekord mängiti kuuekesi väljakul - 3 poissi ja 3 tüdrukut. Mäng toimus ühe geimivõiduni, mis oli 15 punkti peale. Võidu võttis 12.b klass, kuid üllataval kombel ei järgnenudki teised 12. või 11. klassid vaid hoopiski 10.b ja 10.d. See peaks tähendama, et Treffneri kool võib nüüd 3 aastat rahulikult võrkpalliga seoses ennast kindlalt tunda ning et suundade vahel ikka kõik võrdne oleks, siis võrkpallis ei teeninud ühtegi poolfinaali kohta loodusklassid.

FOTO ANDREAS RAUKAS

Vastasseis on vägev: Vilistlasele proovib kulpi panna Eric Keskpaik 12. a-st.

Madrus kleitides tundide pardal

ed, kaptenid, daamid ning tants hiliste õhtu-ni – see oli ball Titanicu

Kolmandal detsembril, laupäeval, toimus Treffneri aastapäeva ball – just nii suurejooneline ja uhke, nagu nad kõnelevad. Treffneri ball on peaaegu sama oluline, nagu seda on Tartu Ülikooli aastapäeva pidu.

TEKST NORMAN KUKK
ELIISA ÜLEVAIN
PILDID ANDREAS RAUKAS

Tänavu korraldas balli 11.e klass, juhtimise eesotsas olid balli peremees Mirko ja perenaine Ingrid. Koolist sai üheks õhtuks luksuslaev Titanic. Balli teema tuli korraldajate sõnul kiiresti ja palju vaidlemist ei olnud, kogu klass oli kohe nõus. Ball kui viimane reis selle laeva pardal kujunes meeleolukaks. Dekoratsioonid lõid õige õhkkonna, nagu ka orkester ja esinejad. Muiates sõnasid korraldajad, et tegelikult ei pidanud esialgsete plaanide kohaselt too paat seal õhus üldse rippuma. Paljud olid klassist selle vastu olnud, kuid üles ta ikkagi vinnati ja lõpptulemus osutus suurepäraseks. Ingrid tõdes hiljem, et paljud asjad jäid ikka viimasele minutile. „Reedel kell neli avastasime, et meil ei ole punaseid vaipu, see oli üsna õudne tunne, aga õnneks lahenes probleem kiiresti."

Kiiduväärt oli ka laevarestoran aulas, ruumi miljöö oli mõjuv ja kutsuv. Esimest korda Treffneri ballide ajaloos toimus ka pokkeriturniir, mille võitis Henri Ots. Mainimata ei saa jätta suurejoonelist ilutulestikku, mis pani rahva rõõmust rõkkama. Balli korraldamise raskeim osa oli Ingridi ja Mirko sõnul sponsorite ja esinejate leidmine. „Tutvused on nii suure ürituse korraldamisel kõige olulisemad." Kangad ja dekoratsioonid oleksid muidu maksnud hingehinda, kuid tutvuste kaudu saadi Vanemuisest poolmuidu. Uurisime, kust pärinesid perenaise uhked kleidid. Selgus, et üks oli saadud Vanemuisest ja teine Oliveri poest sponsorluse raames, sealt olid pärit ka ehted ja kingad. Paar jäi balliga väga rahule ja nad peavad korraldamist oluliseks kogemuseks.

Jan Teevet ja Erle Kont 10.d-st: Omanäolisus ning uuenduslikkus balli peremehe konkursil tõi neile ihaldatud võidu. Loodetavasti on järgmise aasta ball sama ekstravagantne .

Järgmisel aastal veel paremini?

Peo haripunktiks oli uue balli peremehe ja perenaise väljakuulutamine, mida tegi žürii esimees huvijuht Uve Saar. Neljapäeval toimunud konkursi tulemuste põhjal võitis 10.d paar Jan Teevet ja Erle Kont.

Uurisime hiljem võitjatelt nende emotsioonide ja tunnete kohta. Jani sõnul oli nende kandideerimine rohkem nalja pärast ja klassi survel. Konkursikava oli tehtud riski peale välja minnes: „Me kas võidame või põrume täiega." Nad rõhusid oma kava ja olekuga erakordusele, millelegi, mida see konkurss veel näinud ei oleks. Kava tegi võitjapaar kahe ja poole tunniga, mis tõenäoliselt on rekordkiiruseks läbi aegade. Järgmise aasta balli kohta rohkem öelda ei osatud, kui et püütakse mõelda midagi uut ja erakordset. „Filme me kindlasti enam ei taha, Bond ja Titanic järjest juba olnud." Klassilt sai paar toetust konkursi kostüümide valmistamisel. Jan ja Erle hoidsid põialt humanitaaridele, 10.e klassi Kevin ja Hanna meeldisid neile konkurentidest kõige rohkem. Tantsudest armastavad nad rumbat.

Kokkuvõtvalt võib õhtut pidada kordaläinuks ning 128. aasta sai väärika punkti reisilaeva pardal! Aitäh 11.e!

Balli peremees ja perenaine Mirko Vavrenjuk ning Ingrid Margus: Ingridi imekaunile välimusele andsid erilise lihvi Oliveri pood. Korraldav klass tänab kõiki sponsoreid toetuse eest!

Marilin Savi knows no dar k sarcasm in the classroom

Kui ma pärast tunde ruumist 308 õpetaja Marilin Savi otsima lähen, on ta parajasti ametis õpilaste plakatite ülevaatamisega ja lubab viie minuti pärast intervjuule tulla. Paistab, et õpetaja Savil pole tihe graafik mitte ainult koolis, vaid ka kodus, kus tuleb tegeleda kahe väikse lapsega. Ta näib olevat klassikaline pereinimene, kes suhtub kohusetundega töösse ja armastab üle kõige oma maamaja.

TEKST LINDA TARTO

Kust te pärit olete ja kuidas te HTGsse õpetama sattusite?
Ma olen pärit Võrust. Võrus õppides oli Ott Ojaveer meie direktor ning suuresti tänu temale ma kuulsin, et siin on vaba koht, ja kandideerisin siia.

Miks teist just inglise keele õpetaja sai?
Kuna ma õppisin inglise keele eriklassis, tundus see kuidagi loomulik jätk. Või isegi mitte loomulik, vaid lihtsalt see rada, mida pidi minna. Ilmselt ma olen keeleinimene kogu aeg olnud.

Millest te koolipõlves unistasite?
Ma ei ole väga unistaja tüüp. Kui ma väike olin , siis mulle hirmsasti meeldis Ivo Linna. Mu vanemad räägivad, et ma olin umbes 5-6 aastane, kui ma ütlesin, et minu pulmas peab Ivo Linna laulma. See on üks asi, mida ma olen üldse öelnud, et ma tahaksin saada, ja selle ma ka sain. Kui Ivo Linna laulnud oli, siis ei osanudki ma midagi edasi tahta, sest mul tõesti ei ole rohkem mingeid suuri unistusi või plaane.

Milline on teie perekond?
Minu perekond koosneb minu mehest ja minu kahest lapsest. Mul on poeg Uku, kes on 4-aastane, ja tütar Lenne, kes on 2-aastane.

Kui teil oleks terve päev võimalik teha kõike seda, mis te tahate teha, siis mida te teeksite?
See kõlab nüüd nii tobedalt, aga ma tahaksin oma lastega koos olla. Ma tunnen pidevalt, et mul ei ole nendega sellist *funtime*'i, sellist lõbusat aega, kus ma saaks nendega koos olla ja lihtsalt nautida nendega olemist. Ma teeksin perepäeva, meil on üldse väga raske oma peret kokku saada.

Kas laste saamine muutis iseloomult teid ennast?
Laste saamisega muutud sa täiskasvanuks, sul on kohustus. Varem oli ainuke kohustus minu töö. Nüüd on minu lapsed kõigepealt ja siis kõik muu. Loomulikult on mu elu muutunud selles suhtes, et ma lihtsalt elan teise rutiini järgi, aga see kindlasti ei ole halb või mulle vaastumeelne. Lihtsalt tuleb asjadega kaasa minnam eks "harjuda" ei ole jällegi hea sõna, sest mis ma seal harjun. Ise peab vaatama, kuidas oma eluga hakkama saada.

Iga ema teeb rõõmsaks lastega veedetud aeg: Nii on Marilin Savi ema nagu iga teine - hoolas, armastav ja tähelepanelik.

Mis teile teie töö juures meeldib?
Õpilased.

Mis õpilastes nii toredat on?
Mulle meeldivad noored inimesed. Mulle meeldivad sellised noorte lennukad ja ühest äärmusest teise ideed. Et ei ole sellist vahepealset teed, on kas must või valge, aga halli ei eksisteeri. See on selline hea iga, see keskkooliiga.
Mulle meeldivad sõbralikud õpilased, mulle meeldivad õpilased, kes tahavad ise ka panustada. Üldse, õpetaja üksi ei saa tundi teha, selleks on nagu kahte poolt vaja. Kui õpilased tulevad kaasa, siis on alati tore. Ja kui õpilased ei taha kaasa tulla -alati leidub vingujaid- siis ei tule asjast midagi välja.

Aga kas te mäletate, milline te ise olite sel ajal?
Issand, jaa, ma olin mugav. Ega ma ei pingutanud niimoodi, nagu ma oleks võinud või pidanud. Ma tegin täpselt nii palju, kui vaja oli, et saada oma hinne kätte.

Kas teil on ka lemmikkirjanik?
Mul on nüüd väga raske tuua välja ühte lemmikut, aga mulle väga meeldib Nick Hornby, tema raamatuid ma üritan ikka lugeda.

Õpetaja Savi tunnistab, et on alati pereinimene olnud: Siiski on koolipere ja tavapere mõlemad omamoodi.

Kas teile meeldib ka näiteks teatris käia ja filosofeerida?
Jah, seda me õpilastega tunnis teemegi. Kui on näiteks mingi teema arutlusel, siis ma pean ju kuidagi neid saama rääkima ja neid provotseerima, et nende mõtted liikuma hakkaksid. Aga mis teatris käimisse puutub, siis muidugi mulle meeldib väga teatris käia, aga väikeste lastega on see probleem, et alati tuleb lapsehoidja leida ja see ei ole väga lihtne.

Millisena teised inimesed teid iseloomustanud on?
Ma mäletan, et esimesel aastal ütles Külli Rootsi mulle, et ma olen reserveeritud. Ilmselt ma olengi, ega ma ei kipu kuskile esiritta ega taha särada kuskil. Samas kui ma väike olin, käisin ma etlemas ja näiteringis, nii et laval olen ma olnud piisavalt.

> *Mulle meeldivad õpilased, kes tahavad ise panustada*

Mida te ülikooli ajast mäletate?
Siis kui mina ülikoolis käisin, oli inglise filoloogia õppetooli õppejõudude vanus vististi üle 50. Ütleme nii, et see oli suhteliselt igav ja tüütu ja ma tihtipeale ei leidnud sellist *connection*'it. Üleüldse, mul on tihtipeale see, et ma ei leia eestikeelset sõna ja pean kasutama ingliskeelset. Rohkem meeldis mulle mu kõrvaleriala suhtekorraldus.

Ja miks teist siis suhtekorraldaja ei saanud?
Minust oleks võinud täitsa vabalt saada, sest ma isegi töötasin ühe suve Tallinnas suhtekorraldusfirmas. Mulle väga meeldis seal, aga mulle ei meeldi Tallinn. Ma ei saaks seal elada ja töötada, aga Tartu on minu jaoks täpselt paras.

Mida teile telekast meeldib vaadata?
Issand, ma ei vaata üldse telekat. Ma tahaksin vaadata näiteks mingeid briti seriaale, mida ETV-s näidati, näiteks Hercule Poirot. Seal on nii hea inglise keel, mulle meeldib neid kuulata. Ja mul ei ole aega neid vaadata, see on lihtsalt kohutav, ma tunnen telekast puudust.

Kas teile tundub, et eestlased kasutavad liiga palju ingliskeelseid sõnu enda kõnes?
Mina olen küll viimane inimene, kes selle koha pealt kedagi hukka mõista saab. Mu enda pool teksti on täiesti vale eesti-inglise keel. Kui ma räägin oma õega, kes on ka inglise filoloog, siis meie jutt kõlab nii, et see *make*'ib *sense*'i ja ma cancel'dan selle. Aga mind see ei häiri ja niikaua kui mu õpilased räägivad inglise ja eesti keelt eraldi, siis on see täiesti OK.

Kas teil on mingeid huvitavaid hobisid?
Mu hobid on mu lapsed. Aga suvel, kui me maal oleme, siis mulle meeldib vibu lasta. Käin trennis, kui ma saan. Hommikul kell 8, sest õhtul mul ei ole aega. Ma loen, kui ma saan. Kunagi mulle meeldis kalal käia, sinna ma pole saanud nüüd mitu aastat.

Kas teil on mõningaid andeid, mis te tahaks välja arendada?
Jaa, kunagi, kui ma põhikoolis olin, siis ma tegelesin võitluskunstidega. Mul on kodus samuraimõõk ja koodid ja tähikud. Seda ma olen küll kahetsenud mõnikord, et see mul jäi kuidagi unarusse, et ma sellega enam edasi ei tegelenud.
Põhikoolis meeldis mulle taiji. See on selline rahulik asi, kus sa oma energiaga mängid. Mulle meeldis see, kui ma hakkasin oma energiat tunnetama. See oli kihvt!

Midagi mälestuseks: Hollandlastest jäi lisaks piltidele maha paljut muudki nende võõrustajate südameisse!

We like trains!

TEKST LIISA KRIIPSALU

Ja sõnu pole vajagi: Apelsini üleandmiseks on, tõsi, tavapärasemaidki mooduseid, kuid ega siis hollandlased tavapärased pole!

Tõenäoliselt on terve meie koolipere vähemalt natukegi kuskilt kuulma juhtunud tõsiasja, et oktoobris käis meil külas väike grupp Hollandi Merlet College'i õpilasi. Projekti juhtisid meie poolt kaks rõõmsameelset inglise keele õpetajat Danica Kubi ja Katrin Ojaveer ning hollandlaste poolt kaks kroonilise lõbususe all kannatavat meesõpetajat. Külalised olid Tartus nädala ning kõige planeeritu läbiviimiseks sai aega näpistatud ka treffneristile kullahinnaliste unetundide arveltt.

Vahetus algas oktoobrikuu arvestuse nädalale eelnenud reede pärastlõunal, kui pärast tunde kogunesid projektiga seotud õpilased kooli aatriumisse. Mulluse vahetusprojektiga seotud õpilastel õnnestus oma juttudega tekitada meis arusaam hollandlastest kui geelitatud peadega lõbusatest tegelastest. Neid me siis ootasimegi, kõhus mõnus ärevus. Ja ega pettuda tulnudki - külaliste saabudes selgus mõne hetkega, et poiste soengud on tõepoolest sätitumad kui tüdrukute omad.

Esimesed mitteametliku tegevusplaani punktid läksid täitmisele veel samal õhtul, kui külmetavad hollandlased Tartuga esialgselt tutvuma viidi. Kohvikukülastusest küll suurt midagi välja ei tulnud, ent sellegi poolest sai tutvust tehtud öise kesklinna ning mõningate reedeõhtuste tavadega.

Järgmine päev oli perepäev. Umbes pool grupist suundus Otepää seiklusparki vallutama, teine pool võttis ette tiiru Suure Munamäe ning Piusa koobaste kanti. Peab ütlema, et seda päeva ei oleks ilma poolest küll mitte kuidagi paremini valida saanud - päike säras, taevas oli helesinine, loodus sügiseselt kirju. Suure Munamäe jalamil nägime isegi selle aasta esimest lund.

Pühapäev oli *photohunt*'i päralt. Meile anti kätte ports ülesandeid, mida ja kuidas pildistada, ning lasti kogu see segane kamp linna peale lahti. Tulemuseks oli mitu huvitavat fotopresentatsiooni, hulganisti toredaid seiku ning teadmine, et hollandlased on aeglased. See viimane tuli eriti eredalt esile siis, kui fotojahi viimased kümnendminutid tiksuma hakkasid ning pedantsed eestlased iga hinna eest kõike ettenähtut lõpetada püüdsid.

Rongimäng täies hoos: Üks ees, teised järel!

> *Hollandlased on aeglased!*

Esmaspäeval tehti tiir AHHAA keskuses. Päev päädis aga spordiõhtuga koolis. Hollandlaste saalihokioskust ei tohi alahinnata, sest alati ei pruugigi olla võit meie päralt.

Teisipäeva põhirõhk oli rabamatkal ja hollandlased nägid ära Endla raba. Kolmapäev oli aga Tallinna päralt. Tegime tiiru vanalinnas, Bastioni käikudes ning Patarei vanglas. Bastioni käikudes, muide, soovitan ära käia ka kõigil kohalikel, kes sinna veel sattunud pole. Kuigi veidi ruttav või pealiskaudne, oli see siiski mõnusalt huvitav ning informatiivne kogemus. Kas teie näiteks teadsite, et neis veel hiljuti unustatud käikudes on olnud nii omamoodi varjendilinn kui ka mitme kodutu pere eluruumid? Või seda, et käigud on mingi salapärase tee kaudu seotud Pirita kloostriga?

Neljapäeva õhtul pidasime maha hüvastijätupeo. Tuleb välja, et hollandlaste suhe kellade ja punktuaalsusega on küsitav. Nimelt õnnestus neil iseenda peole kõva pool tundi hilineda.

Reedel saatsime sõbrad bussiga pealinna poole.

See oktoobrinädal on üks neist kogemustest, mille omamist kahetsema ei pea. Nädala jooksul õppisime uusi asju nii meie kui ka nemad ning saime kõik hulga toredate kogemuste võrra rikkamaks. Meie külaskäik Hollandisse toimub järgmise aasta märtsis, seega, kohtumiseni tulpide maal!

AKTUAALNE:

Järjepidevad mehed: Mart Orav (vasakul) ning Indrek Ilomets.

„Et homme kogu Eesti näeks välja nii, nagu Treffner täna!"

- Lennart Meri (1929-2006)

TEKST ELIISA ÜLEVAIN PILDID ANDREAS RAUKAS

Sellel kevadel valmis Treffneri-koolil suur ajalooraamat „Treffoonia. Ühe kooli lugu". Teoses on kogu kooli ajalugu algusaastatest praeguseni. Raamatu valmimisloo uurimiseks küsitlesime Ott Ojaveeri ja autoreid Indrek Ilometsa ning Mart Oravat. Ojaveer peab raamatut tähtsaks mitte ainult praegusele ja endisele Treffneri kooliperele, vaid ka laiemalt Eesti ühiskonnale, mille elu Treffneri kool alati on mõjutanud.

Selgus, et raamatu valmimise protsessi ei olegi nii lihtne kindlaks määrata. Mõte kirjutada raamat oli tulnud ammu, umbes 10 aastat tagasi. Pildimaterjali oli tohutult, kuid esimeseks mureks osutus kirjaniku puudumine. Autorid soovisid, et tekstid paneks kirja kõrvaltvaataja, vältimaks liigset ülistamist ja kiidulaulu. Lõpuks leiti nobeda sulega teoloog Priit Rohtmets. Pildivaliku tegi Kalle Toompere, kes kirjutas neile ka allkirjad.

Umbes viis aastat tagasi teatasid Orav ja Ilomets, et raamat tõesti ilmub. „Kindlat tähtaega meil polnud, kuid kiireks läks siis, kui kõige vanemad vilistlased hakkasid otsast ära surema." Toimetaja Mart Orav nentis, et tegelikult valmis raamat lõplikult tänu Ilometsa „sadamalõbutüdruku järjekindlusele". „Pealegi on Indrek selline õnnetu inimene, kes tunneb kohustust ja tänu kooli ja õpetajate ees."

Algselt oli plaan lõpetada lugu 1990-ndatega, kuna Orava ja Ilometsa jaoks olid järgnevad aastad juba võõrad ning Rohtmets poleks nii suurt materjali enam hõlmata suutnud. Ometi nõudis kool eesotsas direktoriga kogu lugu tänaseni. Ilomets tõdes, et lähiminevikust on palju raskem kirjutada. „Kõik on elus, kõik tahaks oma nime raamatus näha, aga enamus tuleb ometi välja jätta." Õnneks oli õpetaja Toomas Jürgenstein nõus raamatu lõpuni kirjutama.

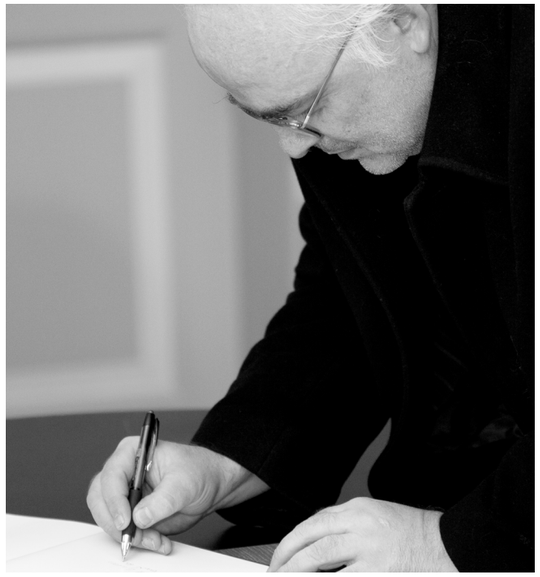
Nüüd raamatule otsa vaadates on autorid rahul: „Oma laps on ikka kõige ilusam. Faktivigu ei tohiks olla ja väljanägemisel pole ka viga." Ott Ojaveer on rõõmus, et tegu ei ole juturaamatuga. „See on niisugune raamat, mille teed lahti ja jäädki sirvima. Annab hea pildilise ja ladusa jutulise ülevaate."

> *Lähiminevikust on palju raskem kirjutada*

> *See on niisugune raamat, mille teed lahti ja jäädki sirvima*

Jäädvustavad veelkord: Indrek Ilomets ning Mart Orav (ülal paremal) tegemas sissekirjutust külalisteraamatusse.

AKTUAALNE:

Töövarjupäev

Kuldaväärt võimalus abituriendile

Igal aasta kolmandal neljapäeval saavad abituriendid võimaluse mõelda oma tuleviku ja ameti peale. Selleks on kujunenud varjutamispäev, kus lõpuklassi õpilastel on võimalus oma tulevikuametis olevaid inimesi ühe päeva lähedalt jälgida. Tänavugi haarasid paljud võimalusest kinni ning koostöös organisatsiooniga SENT ja Tartu Kutsehariduskeskus said nautida üht päeva varjuna.

TEKST KRISTI LUHA
FOTOD FLICKR

Järgnevalt on ära toodud õpilaste arvamused töövarjupäevast.

Madli Kaljula 12.c

Käisin töövarjupäeval varjutamas üht ämmaemandat TÜ naistekliinikus. Ma ei saanud küll näha sünnitust ega muid ohtralt verd sisaldavaid tegevusi, kuid seeeest sain näiteks määrata emakapõhja kõrgust ning otsida ultraheliaparaadiga loote südamelööke. Leida märke veel sündimata elust - see on lihtsalt sõnulseletamatult imeline tunne. Töövarju päev on väga lahe päev, millest kindlasti igaüks võiks osa saada.

Triin Väisanen 12.d

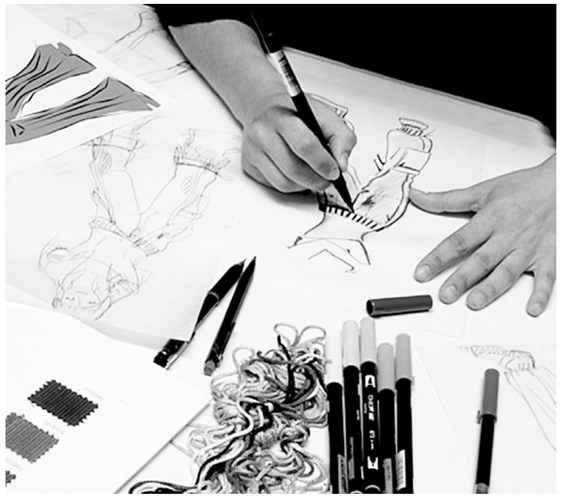
Varjutasin SA Tartu Ülikooli kliinikumi neurokirurgi Simmo Savisaart. Töövarjupäev oli väga vinge. Sain aimu, et neurokirurgi töö kätkeb endas väga palju erinevat ja huvitavat. Nägin ajuoperatsiooni - üks ilusamaid vaatepilte mu elus! Samuti nägin erinevaid neurokirurgilisi haigusi ja patsiente. Kogu personal, nii varjutatav kui teised neurokirurgid, olid väga sõbralikud ja kõik vastasid mu uurivatele küsimustele hea meelega. Olen väga rahul, et sain töövari olla. Mõistsin, et just see ongi mulle sobiv tulevikuamet. Kindlasti pingutan kõvasti, et see ka tõeks saaks.

Carmen Küdorf 12.e

Käisin rõivakaubandusettevõtte Baltika Group'i, kuhu alla kuuluvad Eesti brändid Monton, Mosaic, Baltman ja Ivo Nikkolo, kommunikatsioonijuhi Merit Välba juures töövarjuks. Esmalt tutvustati mulle kogu modernset hoonet ning klaasist seintega kabinette, kus käis vilgas töö. Edasi sain veidi aimu ettevõtte ajaloost ning põhjaliku ülevaate ka varjutatava tööülesannetest. Päev oli üpris kiire, jooksime ühelt koosolekult teisele.

Pilguheit meditsiinitöötajate igapäevaellu: Arstide varjud said võimaluse lähemalt uurida ka mitmeid arstide igapäevatöös kasutatavaid tööriistu ja masinaid.

Kuidas valmivad uued rõivakollektsioonid?: Rõivakaubanduse vastu huvi tundes on võimalik ise järele vaadata.

Kui sõjamängudest jääb väheks: Töövarjuna on võimalik näha ka sõdurielu lähemalt kui arvutiekraanilt.

Eriti põnev oli kuulata ühe Ivo Nikkolo glamuurse peo ettevalmistamist ning tõdeda, et ka suurtes firmades jäetakse otsuseid viimastele hetkedele, kuid suudetakse innovatiivsete lahendustega välja tulla. Kogu õhustik oli väga sõbralik ja meeldiv ning moeapsakaid nende seinte vahel juba ei juhtu. Ja muidugi oli päris hea näha kevadisi kollektsioone ning ka suvel Londonis toimuva olümpia Eesti koondise vorme. Millised need kõik olid, pidin jätma enda teada!

Tuuli Lõhmus 12.a

17. novembril olin Eesti välisministri Urmas Paeti töövari. Tööpäeva jooksul oli ministril väga palju asju vaja korda ajada ning samal päeval ootas teda ees välislähetus Austraaliasse. Seetõttu veetsime koos teise töövarjuga palju aega hoopis ministri nõunikuga, kes seletas lahkelt erinevaid ülesandeid ja kohustusi. Töövarjud said ringi käia välisministeeriumi hoones ja Stenbocki majas, kuulata valitsuse nõupidamist ning pressikonverentsi. Välisministri töö on huvitav, sest iga päev on erinev, aga samas väga kurnav kõigi välislähetuste ja kohtumistega.

Grete Laanmets 12.e

Käisin varjutamas Tartu kriminaaltalitluse vanemkomissari Viktor Võsokovi. Minu töövarjupäev kestis vaid mõned tunnid, kuid see oli piisav, et pettuda Eesti politsei maines ja tasemes. Kogemus oli aga iseenesest huvitav ja informatiivne – sai näha politseinike töötingimusi ning rohkelt teadmisi nende tegemistest.

Jane Reiljan 12.b)

Mina varjutasin 2.õppekompaniiülema-instruktor leitnant Andre Austa Kuperjanovi pataljonis. Esmalt tehti mulle Kuperjanovis ekskursioon. Edasi liikusin oma varjutatavaga metsa. Seal toimus NAK-il (nooremallohvitserikursus-toim.) linnalahingu harjutamine. See oli huvitav ja põnev, sest harjutati ka käsigranaatide ja paukpadrunitega. Lõuna ajal toodi ajateenijatele söök, mis oli kolmekäiguline. Kõht sai korralikult täis ning peale kosutavat einet mindi tagasi harjutama. Päeva lõpuks suunduti tagasi Kuperjanovisse, kus pargiti auto ja mindi seejärel varustust puhastama. Enne päeva lõppu sain ma isiklikult ka oma varjutatavaga pisut lähemalt rääkida. Kokkuvõtteks jäin kogu päevaga väga rahule ning olen jälle ühe kogemuse võrra rikkam!

Milline au: Töövarjuna saab varjutada ka kõrgeid riigiametnikke. Pildil Urmas Paet.

Maimu harmoonia akordioniga

Treffner on tuntud kui kool, kus on kompott mitmesugustest loomeinimestest – muusikud, kunstnikud, teatritegijad ning niisama vabamõtlejad. Siiski on ka siin õpilasi, kes teistest mingil moel veelgi rohkem välja paistavad. Maimu Jõgeda on kindlasti üks nendest. Mis siis eristab seda heledapäist 12.e neiut teistest? Pole kahtlustki, selleks on akordion.

TEKST KADRI HIIBUS
FOTOD ANDREAS RAUKAS

Ebatraditsiooniline pillivalik ei tule Maimule endale sugugi ootamatult ning tee selle instrumendini algas tema sõnul juba enne sündi. Nimelt oli leitud kodu pööningult vana akordion, mis äratas pillimängimishuvi hoopiski Maimu vennas, kes astus muusikakooligi akordionit õppima. Viimane polnud küll suur kodus pilliharjutaja, kuid kord pooljuhuslikult venna mängu kuulnud, oli Maimul otsus peas valmis – ka tema soovib just seda pilli muusikakooli õppima minna. Kuna aga mõte sündis kooliaasta sees, ei jäänud muud üle, kui oodata järgmise aastani, kui sai minna Võru muusikakooli katseid tegema.

Maimu sõnul oli tal vedanud – sisseastumisaastal oli konkurents väga väike erinevalt järgmisest aastast, kus nii mõnigi oli ukse taha jäänud. Sisseastumiskatsed olid toona üheksa-aastase tüdruku jaoks veidi ootamatud. "Õpetaja mängis viisijupi ette ja pidin seda järele laulma. Ma polnud midagi sellist varem teinud," tunnistab Maimu. Sellest hoolimata leidis tüdruk ennast varsti Võru muusikakooli ruumidest usinasti akordionit harjutamas.

> *Oluline on see, et saaksin asjadest aru.*

Oluline on asjast aru saada

"Muusikakool sai justkui teiseks koduks. Läksin sinna pärast kooli ka siis, kui mul otseselt tunde ei olnud," meenutab Maimu. Samasugust kodutunnet tunnistab ta olevat ka Heino Elleri nimelises Tartu muusikakoolis, kus praegu on akordioniõpingud pooleli.

Ellerisse saamise lugu on tihedalt seotud ka Hugo Treffneri gümnaasiumisse astumise loogaga. Nimelt oli Maimul kokkulepe sõbranna Kaisa Jõgevaga (12.c), keda ta tundis Võru muusikakoolist, et kui üks nendest saab Treffnerisse sisse ning teine ei saa, ei lähe nad üldse. Kuna aga mõlemal see õnnestus, oligi aeg asjad pakkida ning Eesti lõunaservast Rõugest Tartusse suunduda. Vanematele Tartusse kolimise põhjenduseks oligi Maimul tuua ka soov jätkata akordioniõpinguid Elleris.

Vahest ei jaksa

Nagu arvata võib, on kahes koolis käimine raske. "Ühe korra üheteistkümnendas tuli mõte, et enam ei jaksa, kuid sain sellest üle. Nüüd olengi leidnud tasakaalu – pole enam oluline õppida kõike puhta viie peale. Oluline on see, et saaksin asjadest aru. Kui saan aru, aga saan nelja, olen rahul."

Ka Elleris õppimine on olnud väljakutse. Algselt akadeemilist akordionit õppinud, mõistis Maimu, et see pole ikkagi päris tema jaoks ning vahetas osakonda. Nüüd rütmimuusika akordioni osakonnas on noor muusik leidnud endale palju hingelähedasema jazzmuusika. "Improviseerida nii, nagu õpetaja tahab, on raske, kuid teha seda nii, nagu mina tahan, on veel raskem," tõdeb ta naerdes. Küll on aga praegune akordioniõpeaja Jaak Lutsoja saanud Maimule suureks eeskujuks, kelle heliplaati "Contrarian Groovin" kuulab neiu meelsasti.

Üllataval kombel ta aga ise eriti muusikat loonud ei olegi. Küll aga lubab ta end kevadeks kätte võtta ning kirjutada midagi Elleri omaloomingukonkursile, kus on võimalus luua midagi täiesti uudset või toetuda etteantud varasemale loomingule.

Juhtub ka äpardusi

Igat artisti kimbutab aeg-ajalt ka esinemisnärv. Maimu sõnul tuleb tal seda ette vaid siis, kui pala pole päris selge. Korralikult harjutanuna ta seda ei tunne. Kui küsin esinemise kohta, mis tal on kõige ehk halvemini läinud, meenutab ta piinlikkusega olukorda, kui ta pidi ette kandma kaheosalise loo. "Esimese osa mängisin ära, kuid teine läks täiesti meelest ära. Kõige hullem oli veel see, et ei olnud lühikene pala, vaid mitu lehekülge pikk. Mängisin siis esimest osa lihtsalt kaks korda, sest mis mul muud üle jäi."

Parimana meenutab ta aga esinemist, kus pärast ühe eriti melanhoolse ning ilusa loo esitamist tuli üks naine teda pisarsilmil tänama. "Mulle endalegi meeldib ka see lugu väga, tahaksin seda kindlasti veel esitada," lisab Maimu.

Igal juhul muusika

Tulevikuplaanid pole Maimul veel päris täpselt paigas. Kuna Elleris on pärast gümnaasiumi lõpetamist veel kaks aastat käia, on ta Tartuga paratamatult seotud. "Ilmselt lähen ülikooli ning käin seal Elleri kõrvalt." Samas on ta pilk suunatud ka Eestist kaugemale ning tõdeb, et suureks sooviks on ka välismaal õppimine. Küll teab neiu kindlalt seda, et ülejäänud elu peab olema seotud muusikaga. Kahekümnegi aasta pärast näeb ta ennast endiselt regulaarselt musitseerimas. Kui aga küsin, milline on Maimu viiekümne aasta pärast, vastab ta lõbusalt: "Olen selline tore vanaema, kes lastelastele saiakesi küpsetab."

Muusika oma Maimu jaoks väljaelamisviis. Sellega maandab ta kõik päeva jooksul kogunenud pinged ning leiab hingerahu. Ta armastab oma ilusat valget akordionit nii väga, et isegi küsimusele: "Mida loodad kuulda taevaväravates Jumalat endale ütlemas?" vastab ta rõõmsa siirusega: "Näe, Maimu, siin on su akordion, mängi meile midagi!"

Sulest

loodud lood taas kaante vahel

TEKST KADRI ORG

PILDID FLICKR

Pärast viie aasta pikkust hingetõmmet on taas kord oodata koolialmanahhi „Sulesepad" ilmumist.

Uus koolielu kajastav ja õpilaste loomingut sisaldav kogumik peaks ilmavalgust nägema 2012. aasta kevadel. Esimene Treffneri kooli loomekogumik ilmus 1960. aastal. Pärast 8. numbrit, mis ilmus 1974. aastal, keelati Sulesepade ilmumine tsensuuri tõttu ära. Järgmine almanahh ilmus alles 1989. aastal ning peale seda on kogumiku väljaandmine sõltunud kirjandusliku materjali ja raha kogunemisest. Idee väljaanda Hugo Treffneri kooli almanahh pärineb kunagiselt kirjanduseõpetajalt Ants Järvelt. Ka omapärane pealkiri Sulesepad on Ants Järve ja tema õpilaste looming.

Tänavuse almanahhi hingeks on eesti keele ja kirjanduse õpetaja Helgi Tering, kellele on see juba viies Suleseppade kogumik koostada. Esimene tema käe all ilmunud almanahh nägi ilmavalgust 1996.

Loomingu otsinguil

Käesolevaks hetkeks on loomingut kogunenud piisavalt ning osaga õpilastest ja vilistlastest on Teringul kokkulepe jaanuarikuu lõpuks. Tsiteerin kogumiku koostaja vastust küsimusele, kas kõikide soovijate looming läheb trükki või tehakse valik parimatest parimate vahel: „Tuleks hoida mingitki taset, kuigi tekstidega sünnib nagu inimestega – nad muutuvad aja möödudes huvitavamateks ja sisukamateks. Eriti noorte inimeste ilukirjanduslikud katsetused". Teemade või valdkondade, millest kirjutada, suhtes piirangut pole. Ei avaldata manifeste ja üleskutseid. Küll on aga väga oodatud reisikirjad. Õpilast peaks oma loomingu saatmisel almanahhi motiveerima tulevikuvisioon. „Kahjuks või õnneks „käsikirjad ei põle", nii sünnib mõnikord almanahhidegagi. Kui tekib mingil ajel „voo" seisund, kirgastumus, mis sunnib õpilast sõnadega ja ideedega mängima, võib midagi kaunist juhtuda teistegi inimeste jaoks," ütleb Tering. Omaloomingu saatmisest huvitatutel oleks kõige parem sellest märku anda oma kirjanduse õpetajale.

Viimaks pärisin õpetaja Teringult, kas valmiv almanahh erineb eelnevatest kuidagi eriliselt: „Püüan kogu hingest inspireerida õpetajaid kirjutama esseid neid huvitavatel teemadel. Näen selles suurt potentsiaali ning mentaalset kasu kogu kooliperele."

Jääme huviga uut Sulesepade almanahhi ootama!

Anti Alasi – õpetajapisikuga nakatunud tegutseja

Selle õppeaasta alguses täienes meie õpetajate pere õige mitme uue tegijaga. Üks neist on arendusjuht ja inimeseõpetuse õpetaja Anti Alasi. Kui pahatihti võib sõna „õpetaja" mainimisel tekkida kujutluspilt tagasihoidlikust hallist kujust, kelle elu sisu peamiselt ongi vaid õpetamine, siis õpetaja Alasi lükkab selle arusaama kerge vaevaga ümber.

TEKST LIISA KRIIPSALU

Te olete koolis olnud kõigest mõne kuu, kuidas sisse elanud olete?

Ma arvan, et suhteliselt hästi. Ma olen enamiku inimestega siit koolist tuttavaks saanud, vähemalt mingil määral. Ütleme, et veerand õpetajatest olid juba tuttavad, kuna ma tulin koolist, millega Treffneri gümnaasiumil on omad sõprussidemed. Õpilasi kõiki ma veel ei tunne.

Räägitakse, et Treffneris on selline teistmoodi õhkkond, mida paljudes koolides ei ole. Milline on mulje siinsest atmosfäärist?

Ma arvan, et see on selline vaimne õhkkond, inimesed tahavad areneda. On tunda, et tehakse kõvasti tööd ja püüeldakse millegi poole. Õpilased on, ütleme, üle keskmise targad, sest nad on ikkagi tulnud siia suhteliselt suure konkursiga. Nad on edukad ja nutikad. Aga muidu on nad nagu õpilased ikka, teevad vahepeal natuke mõtlematuid asju, mõnikord ei viitsi õppida. Aga nad on kindlasti üle keskmise intelligentsed.

Natuke isiklikumaks minnes, kust Te pärit olete?

Olen sündinud Võrus, aga ma olen elanud juba pikka aega Tartus, 1996. aastast. Tulin siia ülikooli kasvatusteadust õppima. Inimeseõpetust õppisin omal ajal ülikoolis kõrvalerialana.

Miks just õpetaja amet?

Kuidagi juba lapsest saati huvitas mind õpetamise valdkond. Mul on vanaonu õpetaja, aga üldiselt mul vanemad või vanavanemad ei ole õpetajad, nii et otsest mõjutust ei ole.

Äkki on Teil mõni huvitav seik oma kooliajast meelde jäänud?

Mul ei tule kahjuks kohe sellist head ja huvitavat seika meelde. Aga kui tõmmata gümnaasiumiga paralleele, siis ma olen käinud Võru Kreutzwaldi gümnaasiumis. Ma olen olnud lühikest aega meie direktori õpilane. Ta õpetas mulle füüsikat. Aga ainult kaks kuud või nii, sest siis sai ta juba direktoriks.

Aga millega Te vabal ajal tegelete?

Mul on tegelikult väga palju hobisid. Rahvatants näiteks. Tantsin Tartu Ülikooli rahvatantsurühmas. Veel mängin koolis saalihokit õpetajatega. Mängisin ka varem oma eelmises koolis, Lähte Ühisgümnaasiumis. Nädalas korra mängin võrkpalli. Suvel tegelen petanque'iga. Sellega olen tegelenud neli aastat. Ma olen Eesti tasemel, ma arvan, et võib-olla kahekümne hulgas. Esimest korda puutusin sellega kokku 90ndate lõpus ning tekkis huvi. Edasi oli Postimehes kuulutus, et otsitakse mängijat. Läksin kohale ja hakkas meeldima. Veel hobidest, et mulle meeldib mängida malet ja kabet. Kunagi olen ka bridžiga tegelenud, praegu aga enam ei jõua.

FOTO ANDREAS RAUKAS

Küsisime:

Sander Tars 11b

Kas Sul on jõulutunne?

Juba on tekkinud küll.

Mis tekitab Sinus jõulutunnet?

Sära ja rõõm inimeste nägudel, kui nad kirikusse sisse astuvad ja kontserti kuulama tulevad.

Mida ootad neljapäevaselt jõulupeolt?

Nalja, palju toitu ja kinke.

Jakob Gill 10a

Kas Sul on jõulutunne?

Ei ole jõulutunnet.

Mis tekitab Sinus jõulutunnet?

Arvan, et minus tekitab jõulutunnet peamiselt lumi.

Mida ootad neljapäevaselt jõulupeolt?

Põnevust ja lahedat pidu.

Marili Toomingas 12e

Kas Sul on jõulutunne?

Ei ole veel.

Mis tekitab Sinus jõulutunnet?

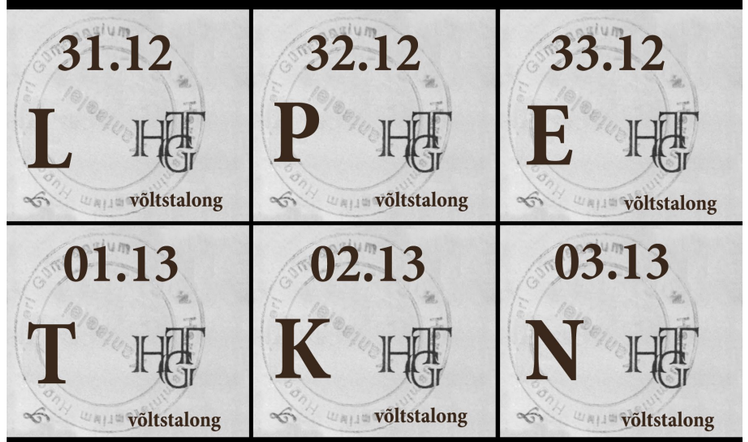
Rahu, siis kui terve perekond on koos kodus.

Mida ootad neljapäevaselt jõulupeolt?

Midagi uut ja põnevat ning et kõik oleksid kaasatud.

Aktuaalne:

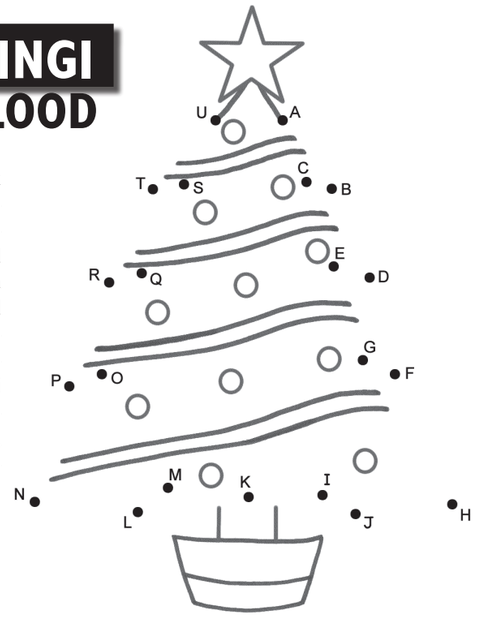
LÕIKA VÄLJA

äkki läheb läbi?

TAGAPINGI LOOD

Kas te teate, mis kõik saab tundide ajal tagapinkides võimalikuks? Näljasemad söövad sihvkasid või teevad nussa saiu. Edevamad tegelevad maniküüriga, tublimad koovad salli. Samuti on normaalne tunnis teha vahukooretorti või lugeda Buduaari ja Cosmopolitani. Vaesed õpetajad, kes annavad tähelepanu saavutamiseks endast kõik.

Rõõmsaid jõulupühi ja meeleolukat aastavahetust!